
Лист із війни
на снарядах
де написано:
«Смерть».
Чи знайде він
адресу вулиці –
війна?
Таких листів багато:
хтось на собі несе
гарні новини,
а хтось –
на своїх плечах
життя людей.
Якою фарбою
намальована марка
на конверті?
А, може, –
якою групою
крові?
Чий підпис
поставлений знизу?
Дерев'яний?..
Гранітний?..

Чорні вікна – від диму,
Там не видно життя.
Самота незцілима.
Всюди купи сміття.
Тут не дихає світло,
Тільки пустка й пільма.
І не бігають діти,
І любові нема.
Визирає світлина
З підвіконня у світ.
Та щаслива родина,
Як відірваний цвіт,
У прощальний політ
Вирушає.

Жде калина біля дому,
печаль розпускає.
У воїна на серденьку
гірчить рідним краєм.

Всі ягідки склюють птахи,
порозносять тугу.
Тяжкі вісті, людські жахи,
зловорожі кулі.

У солдата мрій багато:
перша – Перемога!
Маму й дівчину обняти,
помолитись Богу.

В рідній хаті, де калина
під тинем зітхає,
кожна пташка і стеблина
його привітає.

Холодноярський дуб

Могутній дуб тисячолітній
стоїть в Холодному Яру.
Тут дух козацький вільно квітне.
Отаман вірного джуру
як батько рідний навчає.
Не в'януть лицарські звичаї.

Мов шабель свист, шурхоче листя.
І дуба доленька терниста,
мов на долоні, оживає
у розповідях вишиваних.
Товариш-ворон наслухає
та вітер, знай собі, зітхає.

Кам'яніє сердечко
і не б'ється у такт.
Гнівне, гостре словечко
Зарядило навспак.
Бо для когось – розвага,
а для когось – ганьба.
Часом кинув хтось фразу –
І у грудях журба.
Словом можна вколоти,

Можна і піднести,
Безнадію збороти,
Досягнути мети.

Світанок

На чорному небі визріло сонце.
Червоні пелюстки пустили плоди.
Зірчастим бурштином завітло віконце
З пільми прозирають рожеві сади.

Зливається місяць зі сяйвом хмарини,
В якій додивляється сні промінець.
Пробудять його ранні співи пташині.
Підніме весна чарівний олівець.

Розпише поля і ліси, і діброви,
Барвистими зробить птахів голоси.
В світánкову тиху і ясну розмову
Додасть говіркового дзижчання оси.

Тривожно стогне ліс зимовий, сивий.
Із голих віт спадають сльози снігу.
Журби вітрило надуває вітер
І косить гілля без жалю й втоми.

Де квіти квітували – гола пустка.
А сонце в небі залишає шрами
І плине за густою глибиною
Шукати літо зимними світами.

Як сонце проллється нестримним промінням –
Проб'ються крізь землю ростки із коріння.
На голих гілках намалюється листя,
Не скупиться фарбами вєсна барвиста.

Зеленою гривою вкриє дерева,
Розкішною, дикою, наче у лева.
Зрадіє садочок, розсипле квітки –
Підхопить вітрець чарівні пелюстки.

Підніме угору, де неба блакить,
Розпустяться зорями, будуть світить
Деревам і людям, стежкам і словам.
Чудується всесвіт весняним дивам.

Квіти

Квіти – справжнє Боже диво!

Кожна квітка – особлива.

Та вдягла ясну корону

Й возсідає, як на троні.

Ті – ростуть із цибулини

В колі дружньої родини.

А оті – із насінини

Пробиваються щоднини.

Квіти мають власний дім –

Горщик, ліс, гайочок, бір.

Ніжні, скромні та барвисті,

Матінки-землі намисто.

Серед них немає зла,

Кожна – із добра зросла.

Літо, не йди,

бо ще не всі шрами зажили

після твоїх пригод.

Не всі фрукти були спробувані

в чужому саду.

Не всі подорожі на велосипедах

закінчились лопнутими камерами,

відмовою гальма

та побитими колінами.

Літо, не йди,

бо ще не всі наші міста

стоять під українським

прапором.

